

PUNCTUM IV.

Fervor sancti Stephani. *Matt. 5. 44.* Orat pro lapidatoribus suis. Imitatur Magistrum ; et præceptum illius exequitur : *Orate pro... persecutibus vos.* Spiritum quoque suum commendabat exemplo tanti ducis. Orat autem instanter : quippe *Act. 7. 59.* *positis genibus*, et voce magnâ clamans ; cum pro se stans oraverit, nec tali clamore. Quippe necessitas erat major ; et illi obsistebant gratiæ. Tulit autem fructum, conversionem Pauli. Prius tamen pro se oravit, quam pro inimicis, cum Christus prius pro inimicis ; tum verò spiritum suum Patri commendaverit. Nam Christus non egebat gratiâ in eo transitu ; sed Stephanus, qui antè de se debuit esse sollicitus. Orans pro inimicis, meretur exaudiri pro seipso. Tandem de eo dicitur, quòd *Ibid.* *dormivit in Domino* ; in caritate et unione cum Deo ; *Apoc. 14. 13.* vel, pro confessione Domini : *Beati... qui in Domino moriuntur : opera enim illorum sequuntur illos.* *Pi. 20. 3.* Singulariter Stephano convenit : *Posuisti (Domine) in capite ejus coronam de lapide pretioso.*

MEDITATIO XXIX.

Conversio Pauli.

PUNCTUM I.

QUALIS fuerit : nempè summus persecutor, ut *Act. 22. 20.* præ zelo contra Christum custodiret *vestimenta interficientium* Stephanum. Quin, ut testatur Lucas, *Saulus, dequantus peccator.* *vastabat Ecclesiam, per domos intrans, et trahens viros, et mulieres tradebat in custodiam.* *Act. 8. 3.* In quo implementum : *Benjamin lupus rapax, manè comedet prædam, et vesperè dividet spolia ;* *Gen. 49. 27.* mane et vespere, semper in hoc intentus, ut laniaret. Nec contentus Hierosolymis id agere, *Damascum petiit, ut indè victos adduceret, spirans minarum et cædis.* *Act. 9. 1.*

Primò quidem permisit Deus Saulum ita insanire, ut quoniam ad magna illum elegerat, sic fundaret illum in magnâ humilitate, quandò meminisset, qualis fuisset. Quod et memorabat humiligratâque recordatione : *Qui prius blasphemus fui, et persecutor et contumeliosus.* Undè etiam se vocabat *minimum apostolorum, et indignum vocari apostolum, quoniam persecutus esset Ecclesiam Dei.* Hunc fructum humilitatis ex peccatis præteritis colligere oportet ; quod qui facit, de eo dicitur : *Melior est iniquitas viri, quàm mulier benefaciens.* *Vir est, qui ex peccatis surgit ardentior ; mulier, qui languet in opere bono.* *1 Tim. 1. 13.* *1 Cor. 15. 9.* *Eccli. 42. 14.*

Tim. 1. 16. Secundò, ut nobis spem adderet; quemadmodum ipsemet Paulus ait: *Ideo misericordiam consecutus sum, ut in me primo ostenderet Christus Jesus omnem patientiam, ad informationem eorum qui credituri sunt illi in vitam æternam; nec modò patientiam in sustinendo; sed caritatem in amando tam infestum inimicum, bonitatem in vocando ita aversum et fugientem, potentiam in rebellem compellendo, misericordiam in recipiendo pœnitentem, gratiæ vim in commutando in virum alterum. Et voluit, sicut in terrâ degens insignes peccatores verbo convertit, Magdalenam, Matthæum, Zachæum, ita è Cælo documentum dare ejusdem pietatis: ut peccator non diffidat.*

Tertiò demùm, ad exemplum nobis, ne sinamus nos abripi ab impetu vehementis naturæ, vel ab indiscreto zelo, vel ab irâ, quamvis per boni speciem; uti Paulus, ac si tale quid contingat, redeamus ad cor quamprimùm, et ferventer, Christo dante.

PUNCTUM II.

Christus apparet Saulo appropinquanti Damasco. De quâ apparitione ipse Paulus scribit: *Novissimo autem omnium, tanquam abortivo visus est et mihi; id est, tanquàm immaturo fœtui, et præter ordinem, ac violenter edito. Mira Dei caritas et dignatio, quòd jam à dextris Majestatis sedens in excelso, ipsemet Christus, in vero suo corpore, se præsentem exhi-*

Caritas
Christi
erga Sau-
lum.
1. Cor. 15.
8.

buerit acerrimo persecutori. Nam quòd apostolis post resurrectionem apparuerit, minus fuit: tum quia terras nondùm reliquerat; tum quia, amantibus et desiderantibus ipsius præsentiam. Verè implevit illud pastoris boni officium, qui, dimissis no- Luc. 15. 4.
naginta novem ovibus in deserto, vadit ad illam que perierat: quanquam deseruisse Cælum non est credendus. Multùm est, quòd inveniri se faciat à non quærentibus: at quòd etiam à persequentibus; id verò est supra omnem modum.

Deindè considerandus apparitionis modus. 1. *Subito circumfulsit eum lux de Cælo. Subitò, inquit: non solum, quia repentè, instar fulguris; sed quia inopinanti et immerenti contigit. Sic Deus agit; ut est apud Job: In manibus abscondit lucem, et præcipit, ut rursus adveniat. Annuntiat de eâ amico suo, quòd possessio ejus sit et ad eam possit ascendere. Immissa est lux, cum jam appropinquaret Damasco; in ipso aggressu intercepti conatus. Aliàs Deus peccatoribus sepiam viam spinis, ut revocet ad se; obijciens difficultates, et impedimenta cupiditatibus. Saulum b'andè allexit, luce perfusum. Et accidit mediâ die, ut ipse refert; quâ horâ Christus crucem subiit. Nempè, in fervore caritatis prævenit illum Deus. Quòd agnoscens ipse Paulus, ait: Quòd vivo in carne, in fide vivo Filii Dei, qui dilexit me, et tradidit semetipsum pro me. Aliter etiam in meridie id factum, cum ad summum pervenerat persecutoris rabies: quo augetur beneficii magnitudo. Et*

Rom. 10.
20; et
Isa. 65. 1.

Act. 9. 3.
Præprie-
tates illus-
trationum
cœles-
tium.

Job. 36.
32 et 33.

Act. 9. 3.

Act. 22. 6.

Galat. 2.
20.

Pr. 93.17; Paulus dicere jure potuit : *Nisi quia Dominus adjuvit me , paulò minùs habitàsset in inferno anima mea.*

3. *Circumfulsit eum ;* quaquaversus vallavit : ut nusquam pateret ad alia intuitus , nisi per eam lucem. Id fit , quandò anima sic est illustrata , ut nihil extra Deum , nisi propter Deum , cogitet , aut velit.

Act. 9. 4. 4. Blandè compellat : *Saule , Saule , quid me persequeris ?* Nomine proprio appellat , ut notum ; et ad emolliendum. Causam rogat ; veluti paratus satisfacere , si quam dederit persequendi. Ita Job :

Job. 31. 13. *Si contempsi subire iudicium cum servo meo , et ancillà meà , cum disceptarent adversum me : quæ est suprema dignatio. Et id facit Deus cum peccatore !* Porrò persecutionem servorum ducit suam : et , qui in cruce non est questus de crucifixoribus suis , nunc queritur de vim inferentibus , membris suis. Felix peccator , cui Deus ita ad cor loquitur , ut intelligat quem offendit !

PUNCTUM III.

Act. 9. 5. Pauli interrogatio , *Quis es , Domine ?* Qui interioriùs à Deo illuminatur , continuo appetit magis magisque nosse eum , qui loquitur in ipso. Dominum autem vocat , pro reverentià erga eum jam conceptà. Respondit ei Dominus : *Ego sum Jesus quem*

ibid. *tu persequeris.* Ubi duo aperit : et quis ipse sit , et qualis sit Saulus. Ego , inquit , sum Salvator ; et tu , Salvatoris persecutor. Hoc intelligat probè peccator , undè bonitas eminet Dei , qui ita benignus

est erga contemptores suù ; et iniquitas peccatoris , qui talem non veretur offendere. O noverim te , Domine , et noverim me , ut te solum amem , detester verò meipsum ! Addidit Dominus : *Durum est tibi contra stimulum calcitrare.* Nam tibimet nocet , te cruentas ; non , exstimulantem. Ita qui obsistunt motionibus divinis , suo malo faciunt.

PUNCTUM IV.

Effectus divini responsi : *Et tremens ac stupens dixit : Domine , quid me vis facere ?* Tremet ex conscientia facti , stupet de misericordia Dei erga se ; et quòd ita cæcutiverit. Hæc duo operatur divina lux in animà peccatoris : *Illuxerunt coruscationes tuæ... commota est , et contremuit terra.* Offert tandem se

paratum ad omnia. *Hæc mutatio dextere Excelsi.* No. *Pr.* 76.11. lim , Domine , me interroges , ut cæcum illum : *Quid tibi vis faciam ?* sed ego tibi dicam : *Quid me vis facere ?* quia non mea , sed tua debet voluntas fieri.

Jubetur itaque ingredi civitatem ; ibi docendus , *quid eum oporteat facere.* Vult Deus per otium , et accuratè nos cognoscere divinam voluntatem ; non obiter , et perfunctoriè.

Tandem , ex comitibus non dicitur aliquis conversus ; sed quòd *stabant stupefacti , audientes quidem vocem , neminem autem videntes.* Ea est profunditas divinatorum consiliorum. Quanquam nec indicium ullum datur , quòd omnes permanserint in per-

fidia. Neque est vero simile, quin à Saulo postea instructi, saltem aliqui, in Dominum crediderint.

MEDITATIO XXX.

De iis quæ secuta sunt Sauli conversionem.

PUNCTUM I.

Act. 9. 8. **SURREXIT** de terrâ; apertisque oculis nihil videbat. *Ad manus autem illum trahentes, introduxerunt Damascum.* 1. Jacuerat toto tempore visionis in terrâ prostratus à lumine et voce. Humiliari enim debuit, et cum reverentiâ excipere mandatum Dei. Sed et in talibus debilitari solent vires corporis; ut contigit Danieli: et Jacob *claudicabat pede* ex visione Dei. Languet caro, vigente spiritu. 2. Ad jussum dicentis: *Surge*, resumptis viribus, *surrexit*, non de terrâ tantum, sed ex terrenis affectibus; roboratus Spiritu: *Surge, qui dormis, et exurge à mortuis, et illuminabit te Christus.* 3. *Apertis oculis, nihil videbat*: quia mens cœlitus illustrata, despicit terrena, et ad ea non attendit, nec iis movetur.

PUNCTUM II.

Quid egit illo triduo à visione? Erat ibi tribus diebus, non videns; et non manducavit, neque bibit; sed oravit, ut Christus Ananiæ dixit: Ecce orat.

De iis quæ sec. sunt Sauli conv. 251

1. Tribus diebus erudiri debuit de mysterio SS. Trinitatis, in cujus nomine baptizandus erat. Et sicut Christus triduo jacuit in sepulcro ante resurrectionem suam, ita Saulus in illo secessu contemplationis, priusquam resurgeret per baptismum. Atque apostoli quidem per decem dies præparati sunt ad recipiendam plenitudinem Spiritus sancti: Paulus nihilominus triduo tantum; quod festinaret Deus illum adhibere ad opus prædicationis. 2. Præparatio fuit triplex; nempe visus exterioris privatio, abstractioque à visibilibus; tum jejunium, et oratio. 3. Illo triduo eruditus est à Christo de omnibus excellenter; non externo magisterio, sed interno. Unde ait: *Neque enim ego ab homine accepi illud (Evangelium,) neque didici; sed per revelationem Jesu Christi.* Et hoc ipsum indicavit Ananias, cum ad eum veniens dixit: *Deus... præordinavit te, ut cognosceres voluntatem ejus, et videres justum et audires vocem ex ore ejus; quia eris testis illius ad omnes homines, eorum quæ vidisti et audisti.* Et inter alia etiam didicit, quod per Ananiam visus ei foret restituendus.

PUNCTUM III.

Ananias interpellatur à Domino. 1. Monetur in visum, vel somno; cum Saulus vigilans vocatus fuisset. Nempè, sive vigilantes, sive dormientes, decet nos ita esse compositos, ut idonei simus recipiendo divino lumini: *Nox illuminatio mea in deliciis meis; et: Ego*

Mysterium in vocibus. Act. 9. 11.
dormio, et cor meum vigilat. 2. Designatur vicus, ubi diversabatur Saulus: quod vocaretur *rectus*; et Dominus domus, *Judas*: quod est confessio, sive peccatorum, sive divinæ laudis. Aptè omnia: nam ceperat gressus suos rectos facere; et agnoscens sua peccata, laudabat Patrem misericordiarum. 3. Juret Ananias adire Saulum, non accersire ad se, quia ægrotus adeundus est à medico; et quia vult Deus quæri oves suas. Et quadrat nomen *Ananiæ*, quod est, *nubes Domini*; quales esse debent prædicatores; nempe veloces, agilesque, et imbre cælesti pleni, ad irrigandas animas.

PUNCTUM IV.

v. 13. Fallacia judiciale inque.
 Ananias obtendit difficultates, quas diluit Dominus. 1. Ait: *Domine, audivi... de viro hoc, quanta mala fecerit.* Non oportet conceptas opiniones de proximo, præsertim ex solo auditu, tenaciter retinere; maxime cum potuerit interea emendari. Et Ananias audierat ex ore Domini de Saulo: *Eccè orat*; quod erat signum mutæ mentis. 2. Videri possit Ananias affectu humano ductus, quod timeret sibi à lupo. Undè velut interruptit initio sermonem Domini, objiciendo difficultates. Licet quidem difficultates proponere, ut discamus modum eas vincendi; non verò, ut declinemus executionem mandati. Neque reipsa Ananias sic proposuisse putandus est; sed ut cognosceret quomodo agendum sibi cum

cum Saulo. 3. Dominus respondit: *Vas electionis est mihi iste.* Verè electionis; hoc est, modo singulari, nullisque ejus meritis, delectum, et ad summa quæque electum. Vas autem: hoc est, instrumentum, ad *portandum nomen meum coram gentibus, et regibus, et filiis Israel*: et quod de sole dicitur: *Vas admirabile, opus Excelsi.* Nec portabit modò nomen meum, sed pro illo etiam multa patietur: *Ego enim ostendam illi quanta oporteat eum pro nomine meo pati.* Recenset ipsemet, qui tulit: *In laboribus plurimis, in carceribus abundantius, etc.* Et quidem jure optimo ita Deus disposuit: primò, ut lueret in se quæ aliis intulerat sanctis; et per hæc præpararetur ad insignem gloriæ coronam ipsi à Deo destinatum: deindè, ut discamus extraordinarios gratiæ favores non conferri, nisi multa pro Christo passis; aut per afflictiones disponi hominem ad illos: deniquè, ne foret discipulus supra magistrum, aut apostolus, præ eo qui misit illum.

PUNCTUM V.

Ananias exequitur mandatum Domini. 1. Adit Saulum. Potuerat Deus, qui tam potenter vocaverat, absque ministerio cujusquam, reddere Saulo visum; sed amat subjectionem in quolibet, quantumvis magno. Undè etiam per Ananiam Saulo denuntiat, quod esset munus ejus, testem esse Christi in omnes homines. Compellat Ananias eum, benigne

vocans fratrem; sed cum auctoritate tamen agit: *Saul frater! respice... Deus præordinavit te, ut cognosceres voluntatem ejus. Et nunc, quid moraris? Exurge, et baptizare, et ablue peccata tua, invocato nomine ipsius.* 2. Voluit Deus illuminari eum ante baptismum, ut magis gauderet, conspecto baptizante; et inde intelligeret effectum baptimi, qui illuminat, et squamas peccatorum abstergit. Accipit simul donum linguarum, aliaque apostolis impartita. Quomodo exultavit! quas Deo gratias egit! Pro epistolis autem quas attulerat ad vinciendo credentes, ipse factus est viva epistola, ad Christi gloriam evulgandam. 3. *Continuò non acquievit carni et sanguini; sed in synagogis prædicabat Jesum, quoniam hic est Filius Dei:* ut ipse ait, et absque respectu suorum (quibus levis, et inconstans videri poterat, et quorum indignationem ac persecutionem metuebat) tanquam musto plenus, statim prosiliit; ut apostoli, post acceptum Spiritum sanctum: et *convalescebat, et confundebat Judæos...*, affirmans quoniam *hic est Christus.* Ita nimirum redimere volens priorem culpam, et resarcire damna illata, et implere quod aliis postea ipse præscripsit: *Sicut exhibuistis membra vestra servire immunditiæ, et iniquitati, ad iniquitatem; ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ, in sanctificationem.*

Act. 22. 13
et seqq.Baptismi
virtus os-
tenditur.

Gal. 1. 16.

Act. 9. 20.

Fervor

Sauli con-

versi.

1. 22.

Rom. 6. 19.

MEDITATIO XXXI.

Illustres Pauli virtutes.

PUNCTUM I.

PAUPERTAS eximia. 1. Reliquit omnia, ut cæteri apostoli; et implevit quod suasit: *Habentes* ^{1 Tim. 6.} *alimena, et quibus tegamur, his contenti simus; et Tanquam nihil habentes; et omnia possidentes.* Nam ^{2 Cor. 6.} bonum paupertatis erat ipsi præ totius mundi possessione. 2. Sustinuit multam egestatem: *In fame et sili, in jejuniis multis, in frigore, et nuditate.* 3. Ne gravaret fideles, cum posset vivere de Evangelio, ^{2 Cor. 11.} *sibi et sociis victum labore manuum quæsit: In labore et in fatigue, nocte et die operans.* ^{2 Th. 3. 3.}

PUNCTUM II.

Castitas inconcussa. 1. Se proponit exemplum ^{Castitas.} *libatûs: Volo omnes vos esse, sicut me ipsum: scilicet ut essent sancti corpore et spiritu; et possent sine impedimento Dominum obsecrare.* 2. Noluit mulierem ^{1 Cor. 7. 7.} *circumducere (quod alii faciebant) quæ sibi necessaria suppeditaret; ad cautelam, et exemplum.* 3. Probatu ^{1 Cor. 9. 5.} *fuit tentationibus: Datus est mihi angelus Satanæ qui me colaphizet; et roganti pro liberatione responsu ^{Interna pugna} fuit: Sufficit tibi gratia mea. Nam virtus in infirmitate perficitur: nempe dum oppugnata, vincit.* ^{2 Cor. 12.} ^{1. 9.}

² Cor. 12.
7. Et continet tentatio hominem in humilitate : *Ne magnitudo*, inquit, *revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis*. Eòdem spectat, quod dicebat : ^{Rom. 7.}
23. *Video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ*. Verùm, ut alibi ait : *Deo gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum*.

PUNCTUM III.

Pœnitentia.
Ait enim : *Ego... sic pugno, non quasi aerem verberans : sed castigo corpus meum, et in servitatem redigo : ne fortè cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar*.
² Cor. 4.
10. Et alibi : *Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes ; ut et vita Jesu manifestetur in corporibus nostris*. Nam ille multa tulit in corpore suo propter nos. Undè etiam dicebat : *Ego stigmata Domini Jesu in corpore meo porto ; ipsum imitor ferendis carnis afflictionibus*.

PUNCTUM IV.

Humilitas
B. Pauli.
¹ Tim. 1.
15.
¹ Cor. 15.
9.
Eph. 3. 8.
1.
Se mini-
mu. u. ait.
Humilitas divinissima. Nam, I. sibi alios præferbat : *Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere, quorum primus ego sum ; et : Ego sum minimus apostolorum ; et : Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia hæc*. Sanctorum, inquit ; id est, credentium. Videlicet considerabat in se quod suum erat, peccata ; non dona gratiæ, quæ erant Dei. In aliis autem gratiam suspiciebat, non infirmitatem naturæ attendebat.

II. Palàm sua peccata confitebatur : *Blasphemus fui, et persecutor, et contumeliosus ; et : Supradum persequebar Ecclesiam Dei ; et : Cum funderetur sanguis Stephani... ego adstabam ; et consentiebam, et custodiebam vestimenta interficientium illum*. Quòd si pro se dicere cogerebatur, invitus faciebat : *Factus sum insipiens : vos me coegistis*. Et reticebat tamen multa : *Ne quis, inquit, me existimet supra id, quod videt in me, aut aliquid audit ex me*. Nimirùm humilis est ; promptus ad sua imperfecta manifestanda, tardus ad ea, undè commendatur. Quod ipsum cum facit, humiliat se, dum idcirco ab aliquibus vanus reputatur.

III. Bona, quæ habere se noverat, in Deum referebat : *Gratiã Dei sum id, quod sum... Abundantiùs illis omnibus laboravi : Non ego autem, sed gratia Dei mecum ; et : Pro me nihil gloriabor, nisi in infirmitatibus meis*. Et cum ei deferrentur divini honores, scissã tunicã exiliens in turbas, clamabat : *Viri, quid hæc facitis ? Et ego homo mortalis sum, similis vobis*. Meminerat illud suum : *Quid habes quod non accepisti ? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis ?*

IV. Quòd sibi non fideret, sed sancto timore afficeretur. Ut cum dicebat : *Nihil mihi conscius sum ; sed non in hoc justificatus sum ; et : ne... fortè... reprobos efficiar*. Et idcirco studiosè petebat preces fratrum pro se : *Obsecro vos... ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me* : et ne per se aliquid objiceretur impedi-

mentum divinæ circa se, et Evangelium dispositioni :
Colos. 4.4. Ut manifestem illud ita, ut oportet me loqui. Et tandem, cum accepisset Evangelium à Christo, sub-
Gal. 2. 2. jecit se aliis apostolis; ne fortè in vacuum curreret.

V. Quia gaudebat contemni se : *Mihi absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo. Et: Gal. 6. 14. Mihi pro minimo est, ut à vobis judicer, aut ab humano die. Et: An quæro hominibus placere? Si adhuc hominibus placerem (placere quærerem), Christi servus non essem.*

PUNCTUM V.

Patientia. Patientia invicta. 1. Labores fuerunt maximi :
2 Cor. 1. 8. Supra modum gravati sumus, supra virtutem, ita ut tæderet nos etiam vivere. Nullam requiem habuit caro nostra, sed omnem tribulationem passi sumus. Foris pugnae, intus timores. 2. Sic eos ferebat, ut ad majores paratus esset: Ego non solum alligari, sed et mori in Jerusalem paratus sum propter nomen Domini Jesu. 3. Inter labores fiducia magnâ erigebatur in Deum: Ut non simus fidentes in nobis, sed in Deo, qui... de tantis periculis nos eripuit, et eruit; in quem speramus, quoniam et adhuc eripiet. Et: Scio... abundare, et penuriam pati. Omnia possum in eo qui me confortat. 4. Reficiebatur divinis solatiis: Benedictus Deus... qui consolatur nos in omni tribulatione nostrâ; ut possimus et ipsi consolari eos, qui in omni pressurâ sunt. Et: Repletus sum consolatione, superabundo gaudio

in omni tribulatione nostrâ. Et : Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo. Sic Deus compensat tolerantiam.

PUNCTUM VI.

Oratio et contemplatio. 1. Assiduè orabat : *Testis est mihi Deus ... , quòd sine intermissione memoriam vestri facio semper in orationibus meis. Id quod et aliis suadebat: Volo viros orare in omni loco, levantes puras manus ad Deum. 2. Orabat affectuosè, nam dicebat: Orabo spiritu, orabo et mente. Videlicet conversatio ejus in Cælis erat. 3. Contemplatio ejus fuit altissima: Raptus est in Paradisum, et audivit arcana verba quæ non licet homini loqui. Idem de se ait: Ne magnitudo revelationum extollat me: et illud: si mente excedimus, Deo; ubi significantur extases mentis. 4. Hinc provenerunt altissimi sensus, quos de Christo, et ejus gratiâ, de arcanis Providentiæ, de Deo, et angelis, deque aliis rebus protulit. Unde et factum ut omnia alia parvi penderet: Existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Jesu Christi Domini mei... et arbitror ut stercora. Age, anima mea: contende in studium orationis, undè affluit tanta bonorum copia.*

PUNCTUM VII.

Caritas erga Christum, quâ erat ei summo unionis gradu conjunctus. Quod expressit, dicens :
 4

Amor
 unionis
 cum
 Christo.

- Gal. 2. 19.* Christo confixus sum cruci. Vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Christus. Ubi significantur duo unionis modi. Habetur alter per amorem crucifixi, ejusque imitandi in omnibus studium. Undè dicebat:
- 1 Cor. 2. 2.* Non judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum. Hoc cogitat, hoc loquitur; hoc agit, ut se conformet crucifixo. Alter modus est abstractior: quasi Christus ejus anima esset, omniaque in ipso operaretur: Vivo ego; jam non ego; vivit verò in me Christus. O tunc beatum me vivere, si Christus in me vivat, non ego!
- Rom. 8. 35.* Ab hoc amore veniebat ille fervor: Quis nos separabit à caritate Christi? Ubi enumeratis adversis omnibus, concludit, per nullum eorum, nec per omnia simul, se tantillum dimoveri unquam posse.
- Cant. 8. 7.* Aquæ, videlicet, multæ non poterunt extinguere caritatem, neque flumina obruent illam. Erit ignis, qui nunquam dicit; sufficit.
- Prov. 30. 16.*

PUNCTUM VIII.

- Zelus animarum. Caritas fervens erga proximos. 1. Hæc, ex caritate Christi, accendebatur in corde ipsius. Undè dicebat: Caritas Christi urget nos. 2. Præ se tulit eam variis modis. Nam Ephesios alloquens ait: Per triennium nocte et die non cessavi, cum lacrymis monens unumquemque vestrum. Et: Omnium me servum feci, ut plures lucrificerem. Et: Per omnia omnibus placeo; non querens quod mihi utile est, sed quod multis; ut salvi fiant. Ideò tot peregrinationes sus-
- 1 Cor. 9. 19.*
Ibid. c. 10. v. 33.

cepit, et tot labores exantlavit. 3. Indè et afficiebatur alienis malis tanquam propriis: Quis infirmatur, et ego non infirmor? quis scandalizatur, et ego non uror? Et: Tristitia mihi magna est, et continuus dolor cordi meo, propter Judæos incredulos. Et: Filioli mei, quos iterum parituro, donec formetur Christus in vobis. 4. Anteferebat salutem proximorum suo spirituali commodo. Dicebat enim: Dissolvi et esse cum Christo, multò magis melius: permanere autem in carne, necessarium propter vos. Quin optabat anathema esse à Christo pro fratribus. 5. Non excludebat ejus caritas inimicos: Maledicimur et benedicimus; blasphemamur et obsecramus. Libentissimè superimpendar pro animabus vestris: licet plus vos diligens, minus diligar. Non ægrè ferebat, quòd alii prædicarent Christum, ad ipsius invidiam et pressuram: Et in hoc, inquit, gaudeo: sed et gaudebo. Nempe, dum omni modo, sive per occasionem, sive per veritatem, Christus annuntietur.

PUNCTUM IX.

Ex istà caritate oriebantur aliæ virtutes. I. Obedientia ad nutum, cum aliquò se conferre jubebatur; licet se offerrent difficultates, et pericula. Nec indè gloriabatur: Nam si, inquit, evangelizavero, non est mihi gloria; necessitas enim mihi incumbit. Væ enim mihi est si non evangelizavero! Meminerat illud: Cum feceritis omnia, dicite: Servi nultes sumus; quod debuimus facere, fecimus.

Alia virtutes. 1. Obedientia. 1 Cor. 9. 16. Luc. 17. 10.

II. Circumspectio verborum : *Non sumus... adul-*
terantes verbum Dei ; sed ex sinceritate , sed sicut ex
Deo , coram Deo , in Christo loquimur . Ita agebat sive
in prædicando , sive in conversando , quippe sem-
per habens Deum in intentione suâ .

III. Studium proficiendi semper in melius : *Ego*
me non arbitror comprehendisse . Unum autem : quæ
quidem retrò sunt obliviscens , ad ea verò quæ sunt priora
extendens meipsum , ad destinatum persequor , ad bra-
vium supernæ vocationis Dei .

IV. Dexteritas in tenendo medium , inter vir-
 tutes quæ ægrè copulantur ; putà inter humilita-
 tem , et magnanimitatem ; inter mansuetudinem , et
 zelum ; inter misericordiam , et justitiæ rectitudinem .

V. Desiderium æternorum . Gemebat , libertatem
 filiorum Dei expectans : *Mihi vivere Christus est , et*
Cor. 5. mori lucrum . Bonam voluntatem habemus magis peregrin-
nari à corpore , et præsentem esse ad Dominum . Et ideò
contendimus , sive absentes , sive præsentem , placere
illi .

VI. Fiducia obtinendæ beatitudinis : *Bonum cer-*
tamen certavi... In reliquo reposita est mihi corona jus-
titiae . Hinc illa alacritas per omnem vitam , ad offe-
rendum se in pericula : Semper nos qui vivimus , in
mortem tradimur propter Jesum ; et : Quotidie morior
per vestram gloriam , fratres , quam habeo in Christo
Jesu .

VII. Constantia moriendi : cujus mors ideò le-
 nior à Deo ordinata fuit , quòd tota vita fuisset cru-

MEDITATIO XXXII.

Vocatio Cornelii , et visum Petri de
 vocatione gentium .

PUNCTUM I.

QUOMODO Cornelius se disponebat ad fidem ; et
 vocationis modus . 1. Dicitur fuisse *religiosus* , nempe
 sedulus circa cultum Dei ; nam etsi gentilis , verum
 Deum colebat . 2. *Timens Deum* ; cavens peccata ,
 quibus Deus offenditur ; ac ejus exemplo , tota do-
 mus erat talis . 3. *Faciens eleemosynas multas plebi .*
 4. *Et deprecans Deum semper* ; frequenter , et statis
 horis . Undè horà nonà oranti adfuit angelus . Talia
 is faciebat præventus gratiâ Dei , ut per ea præpa-
 raretur ad percipiendum quod ipsi deerat .

Modus vocationis fuit *per angelum , manifestè quasi*
horà diei nonà introeuntem . Nam angeli sunt adminis-
tratorii spiritus in ministerium missi , propter eos qui hæ-
reditatem capiunt salutis ; et ipsi offerunt orationem
et bona opera nostra Domino . 1. Dicit Cornelio :
Orationes tuæ , et eleemosynæ tuæ ascenderunt in memo-
riam , in conspectu Dei . Videlicet , oratio humiliantis
se , nubes penetrabit ; et donec propinquet , non conso-
labitur , et non discedet donec Altissimus aspiciat . Rur-
sùm : Conclude eleemosynam in sinu pauperis : et hæc pro-
te exorabit ab omni malo . 2. Jubet accersere Petrum ,